

ALBINA

REVISTA POPULARA

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G.-I. P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	Gr. Teodosiu
I. Otescu	C. C. F.-Tașcă

Anul XIII.

No. 24

14 Martie 1910

ALBINA

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țara pe an lei 5 | Abonam. în străinătate pe an lei 8
" " " pe 6 luni " 3 | Un număr 15 bani.

Pentru anunșurile 1 leu linia Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Artur Gorovei, Despre dovezi.
D. Ionescu-Morel, Pe ce căi să ne îndrumăm feciorii.
Em. Grigorovitz, Cum se cultivă porumbul în America și cât produce.
D. I. Ștefănescu, Cum se pun strugurii în cutii.
Dr. Howkins, Grija de dinți. (Cu ilustrație).
Grigore Demetrescu, Parabolă. (Traducere).
Al. Țințariu, Primejdia alcoolului în Rusia.
Irimia Popescu, Congresul veterinar din Haga.

JOCURI DE COPII:

Baba oarba. Variația. Ciobanul. Oile. Căinii și lupii.

SFATURI PENTRU GOSPODĂRIE:

Iahnie de linte. Orez cu stafide sau cu prune.

CRONICA:

Corpurile legiuitoare. Inmormântarea lui Lueger. Pentru Lueger. Informațiuni. Bibliografie.

ILUSTRAȚIUNI:

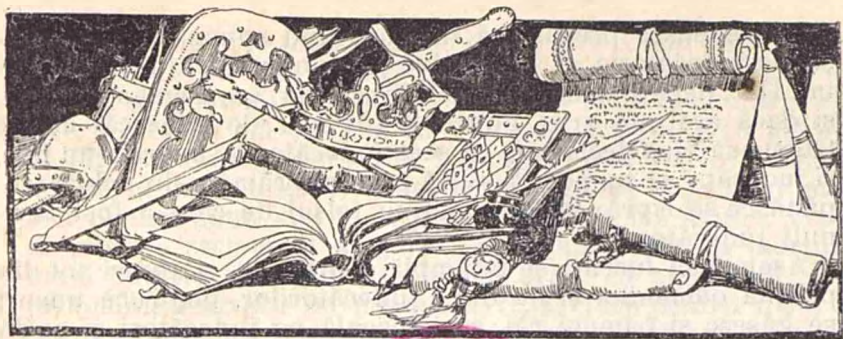
Piatră sculptată din zidăria palatului din Mogoșoaia. Stema țării pe o piatră dela palatul dela Mogoșoaia Piața fântanei din Nuremberg.

PAGINA GLUMEAȚĂ:

Hoțul pedepsit, poveste fără cuvinte.

SUPLEMENT:

Buletinul activității sociale a preoților și învățătorilor No. 22 dela 14 Martie 1910.

LEGILE ȚĂRII.

Despre dovezi. (1).

Se întâmplă ca unii oameni necinstiți, când îi chiamă cineva în judecată pentru a-i plăti niște bani ce-i datoresc cu act sub semnătură privată, să tăgăduiască semnătura, adică să spuie că n'au iscălit actul. Atunci judecata cercetează dacă în adevăr iscălitura este a datornicului, și cercetarea aceasta se numește *verificare de acte*.

Actul prin care cineva se face dator altuia cu o sumă de bani sau cu lucruri anume hotărâte, trebuie să fie scris în întregime, poate să fie scris și de altul, dar el trebuie să adauge cu mâna lui, înainte de a iscăli, următoarele cuvinte: *bun și aprobat pentru suma de . . .* și să arate câtă sumă anume să cunoaște dator. Aceste reguli, însă nu privesc pe plugari, pe vieri, pe slugi și oamenii cari muncesc cu ziua, pe industriași și pe comercianți; prin urmare aceștia nu trebuie numai decât să scrie *bun și aprobat*.

Actul care se întărește prin judecătorie (sau prin tribunal), se numește *act autentic*. Unele acte anumite, precum *procu-rele*, se pot întări și prin polițe și asemenea acte tot autentice sunt.

Oamenii care nu știu carte, nu pot să facă acte sub semnătură privată, și sunt nevoiți să facă numai acte autentice.

Autenticitatea, adică întărirea actelor, se face pentru săteni, de către judecătorul de ocol.

Actul sub semnătură privată, într-un cânt nu-l tăgăduiește acela care l-a iscălit, face credință ca și un act autentic. Nimeni nu este primit să facă dovadă protivnică faptelor despre care judecătorul spune că s'au săvârșit în ființa sa; de pildă: dacă judecătorul spune, în formele cu care se face autentificarea, că cutare om s'a înfățișat înaintea lui și a pus degetul pe act, acel om nu este primit să aducă martori ca

(1) Vezi No. 23.

să dovedească precum că în ziua când spune că s'a înfățișat la judecătorie, el a fost cine știe unde, într'un loc depărtat. Dar, dacă s'ar fi întâmplat, în adevăr, un asemenea lucru, și dacă acel om vrea numai decât să-l dovedească, atunci trebuie să facă declarație că acel judecător a săvârșit un fals, și judecata să suspendă, adică procesul rămâne în nelucrare, până ce se isprăvește pricina cu falsul de care a fost învinuit judecătorul.

Asemenea lucruri se întâmplă foarte rar, și atunci tot din pricina oamenilor și nu din a judecătorilor, pentru că uneori se găsesc și oameni răi, cari înseală pe judecători, și se dă unul drept altul, și dacă judecătorul nu bagă bine seama, poate fi păcălit.

Păcăleala asta însă, o plătesc scump păcălitorii, pentru că stau la închisoare.

Între comercianți (negustori) condicile lor, dacă sunt ținute după cum cere legea, fac dovadă deplină. Ce fel de registre și cum trebuie să le ție comercianții se va vedea la tălmăcirea codului de comerț, când vom vorbi și despre *polițe*.

Înainte judecăței, în unele împrejurări, se mai poate face dovadă cu scrisori, cu condici și cu altfel de hârtii; de aceea este bine ca fiecare om să aibă un locușor într'un colț de ladă, unde să nu dea șoricii și să nu pătrundă umezeala, ca să-și păstreze toate vechiturile, toate scrisorile și orice fel de hârtie, căci nici nu știi când poți să ai nevoie de ele.

Când cineva a pierdut un act autentic, își poate scoate o copie pe pe acel act, din judecătoria care l'a autenticat, și copiile acestea, legalizate după lege, au tot atâta credință ca și un original. Copiile scoase după alte copii, nu au nici o tărie.

Pe la țară, mai cu seamă pe la stâni, se mai obișnuiește a se face însemnări pe *răbuș* sau *răboj*, precum se țineau socotelile în vechime, pe când prea puțini știau carte. Legea de astăzi primește și dovada cu *răboaje* dacă creștăturile de pe amândonă bucățile se potrivesc bine și nu lasă bănueli. Acuma, însă, când fiecare are înlesnire să învețe carte, numai dacă vrea, nu mai este nevoie de răboaje, și cu zece bani, ai o condicuță și un plumb ca să poți ține socoteli pentru o moșie întreagă.

Se întâmplă uneori ca persoana care-i chemată în judecată, să aibă la mână o hârtie, care să facă de crezut că-i adevărat ceea ce spune el că nu datorește, dar hârtia aceea nu-i o dovadă deplină și judecătorul nu o poate ține în seamă și atunci, pe temeiul acelei hârtii, judecătorul îngăduie părîtului să-și desăvârșească acel *început de dovadă* cu martori, chiar când dovada cu martori nu ar fi îngăduită în asemenea cazuri. De pildă: am împrumutat dela Ion două sute de lei și i-am dat un act; la timp i-am plătit datoria, dar el n'a avut timp să-mi dea actul, ci a însemnat numai într'o

condițuță numele meu și suma de 200 lei. Când i-am dat eu banii mai erau față și alte persoane. Peste câtvă timp Ion moare, și moștenitorul lui, care găsește actul meu între hârțiile mortului, mă cheamă în judecată. Eu știind că am plătit față cu anumite persoane, vreau să-i pun martori, dar judecătorul îmi amintește că legea nu îngăduie dovada cu martori pentru sumi mai mari de cincizeci de lei. Atunci vreau să pun pe reclamant să jure dacă n'am plătit eu mortului toată datoria, dar judecătorul îmi arată că nu pot să-i dau jurământ, pentrucă nu poate cinevă să jure pentru niște lucruri pe care nu le-a săvârșit el singur. A rămas ca eu să plătesc a doua oară cei două sute de lei. Iacă, însă, că să găsește condițuța mortului, în care este trecut numele meu și suma de 200 de lei, la data când pretind că i-am plătit banii. Insemnarea aceasta făcută de mâna creditorului meu, și care însemnare se numește *inceput de dovadă scrisă*, dă drept judecătorului să-mi primească martori cu cari să dovedesc că am plătit datoria.

Pentru a nu se iscă pricini de certe și neînțelegeri, este bine ca pentru orice fel de daraveri, oamenii să-și facă acte scrise și să nu uite a-și lua înapoi sineturile când își plătesc datoriile. Iar când fac acte scrise, să întrebe pe oamenii cunoscători, pe ce fel de timbru trebuie făcut actul, ca să nu plătească pe urmă amenzi mai mari decât câștigul pe care-l pot trage din asemenea acte.

Artur Gorovel.

Pe ce căi să ne îndrumăm feciorii.

— A 12 scrisoare a lui Mitu Vechente către fiul său. —

După câți-va ani.

In satul Slobozia-Strejescului, acum Barbu al lui Mitu Vechenti e cel mai gospodar om și cel mai bine văzut.

După ce și-a sfârșit școala de meserii a venit în sat la taică-su și cu ajutorul boerului, cu al părintelui, cu al d-lui Prefect, a putut să-și cumpere o mașină și cu cât a câștigat într'o vară a cumpărat alta, — și apoi alta, — așa că azi are vre-o șase. Omul a găsit o fată bună în Slobozia-Strejescului—pe fiica lui Zamfir Strejescu, — și a luat-o de nevastă. Nași le-au fost d-l Radu Moșeanu și femeea dânsului Ilinca.

Pe lângă casa lui are pe Mitrică Oiți ce s'a schimbat cu totul de cum eră înaintea; îl ajută mult la mașini, ba chiar e îngrijitorul a două din ele, ce se duc de obicei în partea de sus a ținutului.

Apoi «finul Marin» îi este mâna dreaptă; îl ajută lucru

mare — se duce după treburi pe la târg, cu schimbul de mașini, cu cumpărare de material,.. mă rog îi e de mare folos.

Și în casa lui nu-i e rușine ca să primească și pe Vodă, că e bine îngrijită, că de,.. femeea lui e gospodină bună, și unde pune ea mâna și cum orânduiește un lucru, nici că s'ar putea mai bine.

De acum vine timpul treeratului. In ograda lui Barbu e multă frământare și nimeni nu stă locului. Se fac multe pregătiri și apoi pornesc la drum către satele unde e nevoie, cu mașinele trase de opt și zece vite. Și cu ele se duc „Finu Marin și Mitu Oiță” oamenii lui, ca să le ducă la locurile hotărâte. D'apoi a doua zi dis de dimineuță, plecă și el călare, pe murgul care parcă vărsă foc — unde is mașinele ca să fie de față cum se orânduiesc și ca să le pun în mișcare și să mai spue fochistului cum trebuie ca să îngrijească să nu fie vre-un neajuns. Și până la sfârșitul treeratului e într'o muncă fără sfârșit.

Și 'n satul lui e omul cel mai ascultat de toți — și sfaturile lui is pline de înțelepciune.

Hei,.. bine i-au mai prins vorbele bune ale lui taică-su care e tare fericit că 'i-a ajuns feciorul așa de așezat.

Școala cea nouă, din vorba lui se face — d'apoi unde se mai pune că jumătate din bani el 'i-a dat....

E un om cum arare întâlnești....

D-l Prefect — de,.. «nașu și nășica» dese ori vin în casa lor și tare mult se mai mândresc că au asemenea fln—că despre el vorba s'a întins și la târg și pretutindenii e dat de pildă.

Și bucuria lui Bucur Vechenti e foarte mare, că femeea lui 'i-a dat un fecior, ce-i seamănă ca două picături de apă.

Iar acum la curtea lui, ca să zic așa, a venit o mulțime de lume: boerul Niculcea, Părintele Tudor, bătrânul Lică, părinții lui, cărora le râde inima de fericirea ce-i pe ei, d-l Prefect, Părintele Protopop, d-l Haralambie și încă alți mulți, foarte mulți ce au fost chemați la botezul feciorului lui și la ospățul la care putea veni și Vodă, după cum spune conul Niculcea, vorbind cu bătrânul tată, cu Mitu Vechenti.

Barbu, a auzit când a spus Niculcea acestea, se apropie de taică-su și-i spune: „Apoi, tătufule, ospățul nostru o fi ca acela, știi, când a fost nunta feti lui Ilie Sfințitul Costin cu Miron zugravul, numai că acilea avem botez și acolo fost-a nuntă».

Tată-său îl sărută pe frunte cu drag.

Și apoi oaspeții în timpul cinei după ce au închinat zile multe părinților toți cu toții celor de față, lui Mitică feciorul botezat, s'au rugat de Barbu, să le spue ce-i cu Ilie Sfin-

titul și cu Miron, iar el prinde bucuros a spune firul acelei povești atât de îndepărtată....

Iar dragostea și veselia umplu toate inimile—și mulțămirea se citește pe toate fețele.

Zorii zilei i-au apucat la joc și la masă pe cinstiții oaspeți — dar ei tot au mai întins veselia până la amiază, când s'au despărțit și s'au dus fiecare mulțămit în adâncul sufletului, pe la vetrele lor, acasă.

Au mai mas în urmă părinții, care au mai dat sfaturi lui Bucur și Tincușii, femeii lui, de care n'au fost lipsiți nici odată și care le-au priit atât de mult și le-au fost cu noroc în totdeauna — că și ei le-au ascultat și au făcut precum le-au fost zis părinții lor sfătuitoari.

D. Ionescu-Morel.

Cum se cultivă porumbul în America și cât produce.

Am arătat în cele reproduse după constatările comisiunii imperiale ruse, ce au făcut Americanii în chestia culturii porumbului și unde au ajuns prin stăruințele lor de îndreptare.

Pentru populațiunea Rusiei de Sud, în care e cuprinsă Basarabia moldoveană, și deci numai puțin și pentru noi Români din regat, aceste constatări au fost de mare preț și interes. Acum însă ni se înfățișează din nou întrebarea, în ce fel au ajuns Americanii să realizeze aceste toate. Să răspundem pe cât vom putea.

Pentru a ajunge la un rezultat satisfăcător, în ce privește cultura uneia sau alteia plante, este neapărat de trebuință a îmbunătăți pedeoparte creșterea ei și a perfecționa uneltele cu cari se produce această bună creștere, iar în al doilea rând este necesar a îmbunătăți însuși firea numitei plante. Astfel au și făcut Americanii cu planta cucuruzului.

Înainte de toate ei au căutat să stabilească prin experimente întreprinse pe o întindere vastă de câmpuri de încercare cele mai potrivite modalități de cultivare pentru cucuruz. Aceasta a fost fără îndoială un lucru de tot complicat, căci trebuia găsit mai înainte, cum trebuie semănat, în rânduri, sau peste tot, la ce distanță trebuie aruncate semințele ca să nu împedice una creșterea alteia, cum trebuie îngrijite plantele resărite în cursul dezvoltării lor, cum trebuie păzită planta până în momentul recoltării. Toate aceste părți de cultură au fost studiate și precizate cu sfințenie; lucrul acesta anevoios a fost executat.

Au urmat apoi primele încercări de a trece dela munca

cu mână, la lucrul cu mașini și aci a început o nouă străduință tot așa de spornică. Mașinele, oricât de bine construite erau ele, nu puteau să execute decât o lucrare bine precizată și pe lângă aceasta se mai adaogă împrejurarea că ele aveau a fi aplicate la materialuri de calibru diferit. Așa mașinile de semănat aveau să semene semințuri de diferite mărimi. Mașinele de secerat la rândul lor aveau să taie strujanul ce poate nu eră pretutindeni de aceeași înălțime, tot așa și ștuleții fiind de mărime diferită, mașinele destinate pentru curățat nu se potriveau îtotdeauna la aceasta, ș. a. m. d. Bine înțeles dar că aceste unelte mecanice nu răspundeau totdeauna menirei și funcționării lor exacte și s'a ivit necesitatea de ale diferenția și perfecționa după cerințele accidentale și detaliurile trebuințelor. În măsura acestei neevitabile trebuinți a resărit apoi idea de a reduce diferențierea materialului brut, egalizându-l prin selecționarea seminței, din care să rezulte plante de anumite condițiuni. Selecționarea s'a întins apoi după alte vederi și înainte de toate în scopul măririi recoltelor.

Dintre toate tainele, taina vieții este cea mai mare. Și vedem că în această epocă de luptă pentru existență succesele Americii au fost tocmai dintre acele, unde omul a căutat să înțeleagă în adânc esența costului plantelor, prin a căror aservire numai și numai își poate procura viețuitorul condițiunile cele mai solide pentru trai, făcându-se stăpân deplin pe tot ce-i oferă natura în privința aceasta. Desvoltarea unei plante dela sădirea ei și până la seceriș prezintă pentru om interes atât de mare, încât preocuparea sa în această direcție poate cu drept cuvânt să fie considerată ca chestie vitală supremă.

Dacă oamenii nu și-au dat până în momentul de față pretutindene și deopotrivă seamă de faptul, cum această viață își are menirea principală în a creă și utiliză cele create, ei totuși au trebuit, vrând nevrând, să vază ceace se petrece în regnul vegetal, mai ales că acolo au trebuit să caute mintea omenească primele mijloace de îndestulare vitală și în virtutea cercetărilor tot mai amănunțite, au ajuns să facă din pornirile de curiozitate și necesitățile traiului un stoc de elemente, din cari a izvorit așa numita știință.

Știința aceasta ne vorbește că rolul cel mai însemnat în chestia îmbunătățirii și schimbării firei plantelor îl găsim exprimat în două legi date de însăși natura. Intâi legea variațiunilor sau a schimbărilor întâmplătoare și al doilea legea heredității. Aceste două legi firești sunt de cea mai mare importanță în lumea organizmelor vii. Iată pentru ce omul care învață a cunoaște viața plantelor, se convinge tot mai mult de asemănarea ce există între ea și el. Acei dar cari s'au interesat vr'odată de comparațiunea feluritelor plante ale gospodăriei de țară și mai ales sau ocupat cu cucuruzul,

au trebuit să observe însemnatele deosebiri ce există atât la ştuleţii acestei plante, cât şi la strujenii, la boabele rodului ei şi la recolta acestei plante în general. Aceste deosebiri în rău şi în bine se ivesc mereu şi pretutindene: deci ar părea că este ceva firesc, ca cel care le observă să stăruiască, dacă nu prin el însuşi, dar în colaboraţiune cu mediul social în care se găseşte, a studia lucrul mai de aproape şi a cercă, în ce fel s'ar putea înlătură neajunsurile, trăgând folos numai din ce s'a găsit că e bun.

Numai şi numai ţinând socoteala de aceste două legi fireşti au isbutit Americanii să ajungă la îmbunătăţirea cucuruzului, selectând specii tot mai bune şi formând cu încetul soiuri cu calităţi precise şi îndemânatece în cuprins şi dezvoltare exterioară la lucrul cu maşinele. Dar nu numai atât. Odată deprinşi cu selecţionarea muncii şi materialelor, Americanii au ajuns la concluzia că pe calea aceasta se poate obţine nu numai dezvoltarea uniformă a plantei, dar şi îmbunătăţirea calităţilor ei şi chiar sporirea productivităţii, adică a recoltei. Numai aşă se poate explica, că în unele părţi ale Americii cucuruzul a ajuns să dea recolte întreprite, deşi mijloacele muncii depuse la cultura acestei plante au rămas aceleaşi. În scopul îmbunătăţirii seminţelor şi a selecţionării şi formării de specii noi menite a răspunde unei sau alte trebuinţe anumite, Americanii au înfiinţat o mulţime de staţiuni de încercare, necruţând pentru realizarea acestui scop vital, cele mai mari cheltuieli.

Prin muncă sistematică şi neobosită Americanii au mai şi isbutit a simplifica foarte mult procedeul selecţiunii seminţelor cucuruzului, făcând pe nişte terenuri divizate în parcele mai mari, numite „Breeding Plots“. Semănăturile făcute pe aceste terenuri sunt supuse unei supravegheri permanente şi minuţioase. Toate plantele slabe şi rău dezvoltate sunt puse în imposibilitate de a da rod, luându-i-se firea masculină. Cu ac. st chip Americanii operează treptat şi îndreptează materialul de semănat şi ajungând la scopul dorit, nu încetează de loc cu încercările, ci le continuă şi mai vărtos în vederea circumstanţei, că cucuruzul, îndată ce este lăsat în voia creşterii fireşti, poate reveni din starea îmbunătăţită, la cea firească iniţială. Soiurile îmbunătăţite de cucuruz, adică cele cari dau recoltele cele mai abondente, au fost în timpul din urmă, şi ele obiectul unui studiu deosebit şi anume în ce priveşte forma rădăcinilor. În urmă s'a căutat a cultivă în regiuni cu terenuri supte seminţe de plante cu rădăcini mai mari, capabile a pătrunde la o mai mare adâncime iar în regiuni cu pământ virgin, mai fecund, seminţe de plante cu rădăcini cari să se menţină mai mult la suprafaţă. Decât şi aci Americanii nu s'au oprit de loc. Obţinând seminţe frumoase, ei au început a se preocupa cum să le păstreze şi apere mai bine de stricăciune. Şi astfel vedem

că ei merg în munca lor culturală drumul lor necurmat și progresiv, pentru a îmbunătăți în toate privințele dezvoltarea atât a agriculturii în general, cât și pentru a aduce la perfecțiune anumite culturi, între care cucuruzul ea locul de căpetenie și este căutat cu toate mijloacele științei și practicei experimentative și tehnomecanice. Nici o mirare dar că Americanii au ajuns la rezultate atât de strălucite în ce privește cultura specială a cucuruzului, plantă atât de importantă pe terenul gospodăriei rurale.

În urmărirea scopului răspândirii cunoștințelor și practicilor ce le solicită cultura cucuruzului și îmbunătățirea ei progresivă, Americanii recurg, precum am văzut, la toate mijloacele posibile. Ei fac să circule o mulțime de broșuri populare și să se distribuie placate, prin cari se anunță conferințe publice, ba înlesnesc aceste lecțiuni populare prin anume vagoane prefăcute în auditorii, organizează expozițiuni de produse și mașini agricole, împărțind premii considerabile la cei ce aduc exemplare mai exchise. Ca premiu a fost acordat, d. e. la 1907 un admirabil teren în mărime de 125 pogoane dat pentru cel mai bun soi de cucuruz.

Em. Grigorovitză.

Cum se pun strugurii în cutii.

Se întinde o hârtie solidă în fundul și pe părțile cutiei de împachetat; se prepară apoi un strat de tărățe, se așază în urmă un rând de struguri; apoi un strat de tărățe, până se umple cutia. Ultimul strat de tărățe trebuie să treacă cel puțin un centimetru de marginile cutiei, așa în cât la punerea capacului să se facă o ușoară presiune asupra conținutului, spre a evita clătinarea interioară. Când se expediază varietăți de struguri cu pielea groasă, întrebuințarea simplă a tărățelor e îndestulătoare. Dar, când pielea strugurelui e subțire și delicată, se recomandă învelirea strugurelui într'o foiță de mătase roșie: se zice că cu chipul acesta frumusețea și frăgezimea mărții la despachetat s'ar pune mai bine în relief și ar fura ochiul cumpărătorului.

(«*Revista viticolă*»).

D. I. Ștefănescu.

Piatră sculptată
din zidăria palatului dela Mogoșoala.

Stema țării
pe o piatră dela palatul dela Mogoșoala.

Grija de dinți.

 orbind despre «dinți și stricarea lor» dr. C. H. Howkins inaintea unei adunări foarte numeroase, în Birmingham, a aretat cam următoarele. Socotind de mare folos pentru cetitorii «Albinei», povețele acelui doctor, vom da amănuntele următoare: D-rul Howkins zice că rostul dinților buni a început a se cunoaște abia în cei din urmă trei zeci de ani. Mai înainte vreme nu dădeau nici o luare aminte și nici o grijă dinților. Dacă-i dureau, se duceau la dentist; dacă nu eră în apropiere un dentist, se duceau la vre-un doctor, iar în lipsă de doctor se duceau la fierarul satului, să le scoată dintele sau măseaua cu pricina.

Noi Românii aveam obiceiul a ne scoate dinții la barbieri și în lipsa de barbieri la oricine avea îndrăzneala să bage cleștele în gura omului și să scoată, trăgând din răspuțeri dintele bolnav ori adesea altul de-alături, dar foarte des, împreună cu acesta și câte-o bucată de falcă.

Dar, urmează d-rul Howkins, în timpul din urmă lucrurile s'au schimbat. Oamenii au înțeles ce foloase uriașe avem de pe urma dinților sănătoși. Vedem că guvernul, consiliile comunale și școalele au luat măsuri de-a îngriji, cât mai de timpuriu, de dinții cetățenilor, începând din copilărie chiar.

Având dinți buni, putem mesteca bine hrana, lucru de cea mai mare însemnătate pentru sănătatea trupului și pentru a trage tot folosul din mâncare. Se știe că omul bine hrănit scapă de o mulțime de boli. Dinții stricați, din pricina gazurilor rele ce dau și pe cari le înghițim în plămâni și'n stomah, ne cașunează boli, otrăvindu-ne sângele.

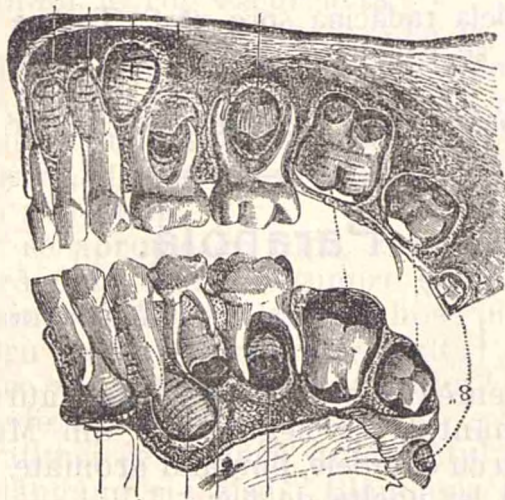
D-rul Howkins zice că n'ar putea spune câți oameni au dinți cu desăvârșire sănătoși. Dar cercetând 500 de inși, nu într'ales, abia la 3 a găsit dinți cu desăvârșire teferi.

Vorbește despre dinți și despre rostul lor și arată că

înghițind hrana nemestecată bine și deci neamestecată cu bale, suferim de nemistuire și că asta duce la *anemie*, adică lipsă de sânge sau mai bine la sânge nesănătos.

Dinții stricați nu numai ne răpesc somnul, dar îmbolnăvesc mațele și sunt de vină pentru boala la modă astăzi, *apendicita*, adică aprinderea și puroierea unei părți din începutul mațului gros.

Strămoșii noștri, urmează doctorul, aveau dinții mai buni din pricină că trăeau și se hrăneau mai bine, adică mai sănătos decât noi, măcar că nu erau așa de *civilizați*. Ei aveau mâncări mult mai vâtoase și mai a-nevoie de mestecat, deci își întrebuițau mult mai mult dinții decât noi.

Pricina adevărată a slăbirei și stricărei dinților—afară de această lipsă de întrebuițare — este că nu-i curățăm și spălăm după fiecare mâncare. Particelele de hrană rămase printre ei, dospind și putrezind fac, materii acre și în stare a topi smalțul apărător al dinților, a desgoli nervul și deci cășunează dureri și deschid drum microbilor (vietăților), cari pricinuesc găunoșarea și sfărâmarea dinților și măselelor. E peste puțință să curățăm mereu gura, în cât să fie lipsită de microbi; așa dar să

avem grijă să nu fie printre dinți nici o particică de hrană, în stare a se acri și deci a sparge smalțul.

Pe lângă asta, dinții ne-ar fi mai sănătoși, dacă ne-am hrăni cu mâncări mai simple și mai vâmbitoase. Prea hrănim copiii cu lucruri moi, pe lângă că nu le curățim dinții după mâncare. Copiilor trebuie să le dam să mestecă coji sau pesmeți tari și pâine tare, ca să-și întrebuițeze fălcile și deci să facă să li se hrănească cât mai bine dinții. Pe copii să-i încurajăm să-și întrebuițeze cât mai mult dinții, dacă voim să aibă gură frumoasă. Nu crede că bomboanele sunt mai vătămătoare decât hrana prea moale.

Dacă totuși dinții se imbolnăvesc, trebuie căutați și curățiți, începând chiar din copilărie; în deosebi trebuie curățați cei de sus, de sus în jos; cei de jos, din jos în sus; adică dela rădăcină spre varf. Trebuie căutați me-reu și, dacă se vede vre-o stricăciune, să se ia pe dată măsuri.

Firește toate spusele le-a deslușit cu figuri luminoase.

Parabolă.

Traducere, Franklin.

In vremea aceea nu se aflau făurari pe tot pământul, și neguțătorii din Madian treceau cu cămilele, purtând aromate, myrt, balsam, și unelte de fier.

Și Ruben cumpără o săcure dela neguțătorii ismaeliți; o plăti scump, căci în casa tatălui său nu se află nici una.

Și Simeon zise fratelui său, Ruben: «Imprumută-mi te rog secura ta». Dar Ruben îl refuză și nu voi.

Apoi, venind Levi îi zise și el: «Frate, împrumută-mi te rog secura ta» și Ruben îl refuză asemenea.

Atunci Iuda veni la Ruben, și îl rugă cu umilință zicând: «Haide, tu mă iubești și eu te-am iubit totdeauna nu-mi refuză de a mă servi cu secura ta».

Dar Ruben se întoarse dela dânsul și-l refuză ca și pe ceilalți.

Deci se întâmplă că Ruben tăind lemne pe marginea râului, îi căzû securea în apă și n'o mai află.

Însă Simeon, Levi și Iuda, trimiseră într'adins cu arginți la Ismaeliți, pe un oare carele, și cum-părără fiecare câte o secure.

Atunci Ruben veni la Simeon și îi zise: «Uite, mi-am pierdut securea până a nu apucă să-mi termin fapta: împrumută-mi pe a ta te rog».

Și Simeon îi răspunse «Tu n'ai voit să-mi împrumuți securea ta, așa nici eu nu-ți voiu dà pe a mea».

Atunci Ruben veni către Levi și-i zise: Frate, tu cunoști pierderea ce mi s'a întâmplat și păsul meu; împrumută-mi te rog securea ta.

Și Levi îl muștră zicându-i: «Tu la nevoie n'ai vrut să-mi dai securea ta, însă eu voiu fi mai bun decât tine, și-ți voiu împrumutã pe a mea».

Și Ruben se supără de imputarea lui Levi și, cu totul încurcat, îl lăsă și nu-i luă securea, ci căută pe fratele său Iuda.

Și când se apropie de Iuda, acesta îl văzu după față că erã plin de nemulțumire și de rușine, și-i apucă înainte zicând: «Frate, cunosc pierderea ta; însă pentru ce să te turburi? Ascultă! Au n'am eu o secure ce ne poate sluji la amândoi? Ia-o, te rog și slujește-te cu dânsa ca cu a ta».

Ruben atunci se aruncă după gâtul lui, și-l îmbrățișă plângând și-i zise: «Blândețea ta e mare; bunătatea ta care a uitat lipsele mele este și mai mare; tu ești cu adevărat fratele meu și fii bine încredințat că te voiu iubi cât voiu trăi».

Și Iuda îi zise: «Să iubim și pe ceilalți frați ai noștri, nu suutem oare toți din acelaș sânge!».

Și Iosif văzû toate acestea și le spuse tatălui său Iacob.

Și Iacob zise: «Ruben a făcut rău dară și-a răs-plătit; și Simeon a făcut rău, Levi nu e scutit de tot de imputare.

Iară inima lui Iuda este ca a unui principe. Iuda

are suflet de rege. Copiii săi se vor închină înaintea lui și el va domni peste frații săi.

Grigore Demetrescu.
Seminarist.

SFATURI PENTRU GOSPODĂRIE

Iahnie de linte.

Pentru 4 persoane se întrebuițează :

300—400 gr linte

15 gr. sare ($\frac{1}{2}$ lingură)

O ceapă sau două

50—60 gr. untdelemn sau ulei.

Apă.

Se ia linte, se curăță, se spală și o punem la foc cu apă, cât o acoperă. Când a început să fiarbă, schimbăm apa, adică o asvârlim și turnăm alta caldă. În timpul cât fierbe, facem rântașul, adică prăjim ceapa cu untdelemnul, apoi stingem cu apă; mai fierbe puțin și turnăm în linte împreună cu sarea. Mai lasăm să fiarbă la un foc potrivit și o servim la masă, caldă sau rece.

Dacă linte este nouă se prepară într'un ceas și jumătate.

DULCIURI DE POST

Orez cu stafide sau cu prune.

Pentru 6 persoane :

300 gr. orez

$\frac{1}{4}$ l. zahăr

200 gr. stafide (10 bani)

1 litru apă, sare (un vârf de cuțit).

Se ia orezul se curăță și se spală, apoi se pune la foc cu apă și sare. Când este la jumătatea fiertului punem zahărul și stafidele, cari au fost curățate de cozi și spalate. Lasăm să fiarbă la un foc potrivit și dăm la masă cald sau rece.

Obs.—Veți ști că orezului îi trebuie 25—30 minute de fiert, apoi să nu mestecați cu lingura ca să-l zdrobiți. Orezul trebuie să fie cu bobul întreg când se servește.

Primejdia alcoolului în Rusia.

In Rusia s'a început o luptă mare înotriva băuturii spirtoase, cunoscută sub numele de *vutcă*. Aceasta e rachiul Rușilor.

De sine se înțelege, că *vutca* fiind băutură spirtoasă, și ca tot atât de vătămătoare sănătății, ca și toate celelalte băuturi de soiul acesta.

Vutca cu cea mai mare necruțare a nenorocit și nenorocește mii de ființe omenești, din care pricină e trist și dureros, că până acuma nimic temeinic nu s'a făcut în Rusia, ca bieții oameni, dintre care cei mai mulți cu totul sunt lipsiți de lumina bine făcătoare și neapărat trebuincioasă a învățătorei, să se lase de băutul ei, sau cel puțin să o bea în măsură mai mică.

Nepunându-se nici o piedică îngrozitorului rău, izvorind din consumarea în măsură nebună a *vutcei*, acest rău din zi în zi tot mai mult s'a lățit, el tot mai multe jertfe a cerut, și astfel e frumos, e de mare însemnătate, că acuma mai mulți bărbați cu învățatură din Rusia, au luat hotărârea ca să lupte înotriva *vutcei*.

Urmarea, că în iarna anului acesta, s'a ținut la Petersburg, capitala Rusiei, cel dintâiu congres antialcoolic rusesc, unde acei bărbați s'au sfătuit, că ce trebuie să se facă, ca bieții oameni să scape de dușmanul lor de moarte, de *vutcă*.

Despre acest congre s'a vorbit în revista cu No. 16.

Dacă în privința beției sau consumarea băuturilor spirtoase facem o asemănare între noi, Români, și între Ruși, vedem, că noi față de ei stăm cu mult mai bine, căci la noi patima beției nu e lățită așa de mult.

Și ce bine ar fi, dacă cu totul ne-am lăsat de consumarea băuturilor spirtoase, și în loc de afurisita otravă numită rachi, am bea numai apă; cea apă curată și sănătoasă, lăsată de atotputernicul Dumnezeu.

Dacă am face lucrul acesta atât de frumos și cuminte, la câte reie, la câte nenorociri nu am pune sfârșit!

Cu acest prilej amintesc o deprindere nespus de rea a țăranilor noștri.

Dacă vreun copil, începând chiar și dela etatea de 2 ani, e bolnav, părinții săi, în loc de medicamente, îi dau să bea rachiu, sau mai bine zis îl silesc la aceasta. Ei sunt de greșita credință că rachiul face bine bolnavului.

Tot astfel mulți țărani, la ospățuri, la pomene, și mai cu seamă acasă, dau copiilor lor să bea rachiu, ceeace le face bucurie mare.

Pontru nimicirea acestei deprinderi, pe care, cu drept cuvânt, o putem numi nebună și aducătoare de mari nenorociri, în cel dintâiu loc preoții și învățătorii dela sate, fiind ei în atingere zilnică cu poporul, ar trebui să lupte cu armele cele mai necruțătoare.

Și dacă s'ar face aceasta, numărul nenorocirilor de cari, în urma beției, țăranul nostru e părtaș, sigur că din ce în ce tot mai mic o să fie, ceeace va servi spre fericirea, înaintarea și întărirea neamului nostru românesc.

Alex. Țințariu.

Congresul veterinar din Haga.

Între 31 August și 6 Septembrie 1909 s'a ținut în orașul *Haga* din Olanda, adunarea veterinarilor, nu numai din țările din Europa, ci din toată lumea, strângându-se peste 1400 medici veterinari, venind și din America, Africa, Asia, Oceania; din țări ca Argentina, Canada, Chili, Cuba, etc. Cel mai mare număr a fost însă din Europa și în primul rând din Olanda, medicii veterinari Olandezi fiind în număr de 319, apoi cei Germani 212, Austriaci 186, Belgieni 89, Unguri 86, Francezi 64, etc. Noi Români am fost înscrși 45.

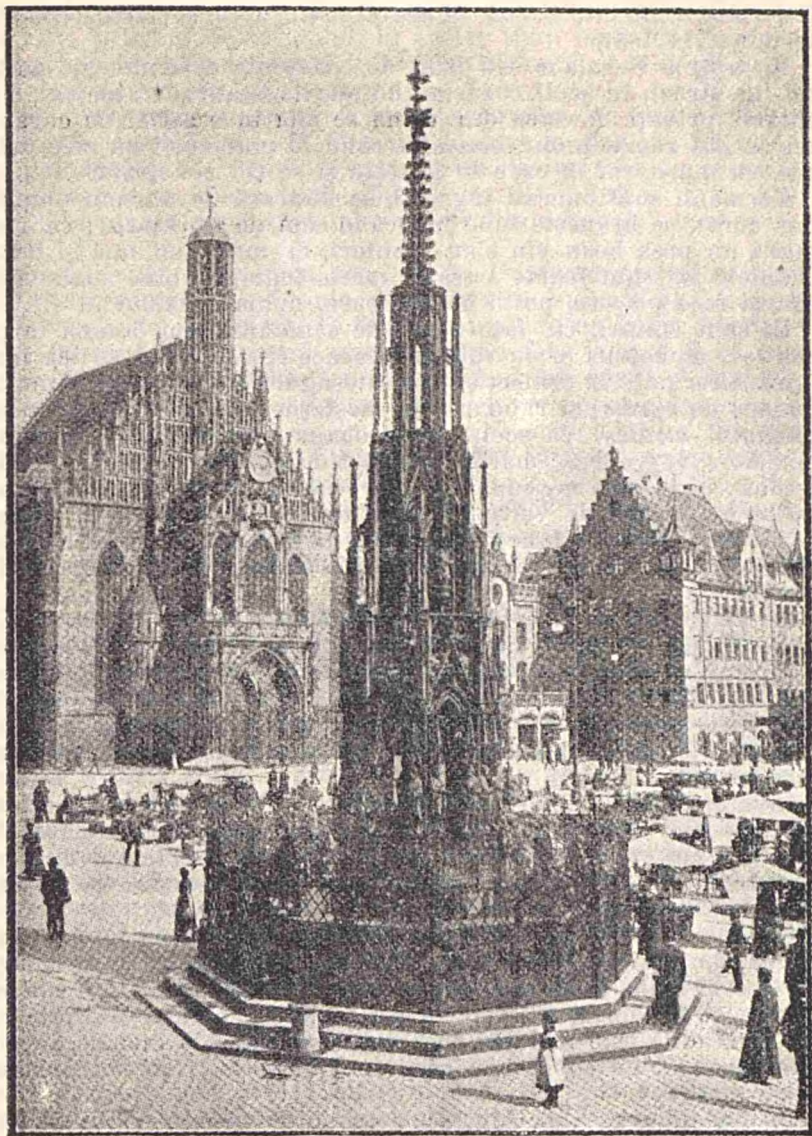
Dintre medicii veterinari Români care au luat parte la acest congres a fost și subscrisul, având aleasa cinste de a reprezenta Capitala țării. Onor. administrația Comunală a orașului București, apreciind importanța unor asemenea congrese pentru înaintarea și buna alcațuire a serviciului sanitar veterinar al orașului a binevoit a mă delega.

Înainte de a arăta chestiurile care s'au desbătut la acel congres, voi vorbi ceva despre ceeace am observat în Haga și în alte orașe pe unde am trecut.

Plecând din București m'am oprit la Nüremberg de unde am trecut la Maența și apoi la Colonia. Câte-și trele aceste orașe se găsec în puternica împărăție Germană.

Nürembergul este unul din cele mai vechi orașe ale acestui mare stat; prin el trece apa Pegnitz, are o populațiune de peste 150.000 locuitori. Este renumit prin numeroase fabrici, mai ales prin acelea în care se lucrează jucării de copii. În el s'a construit cele dintâi ceasuri către anul 1500, care se numeau «ouă de Nürem-

berg». Tot în acest oraș s'a făcut primele cărți de joc; el este dar orașul de unde a pornit nenorocitul joc de cărți.

Piața fântanei din Nüremberg.

Maența cu 70.000 locuitori, este așezat la împreunarea Rinului cu Meinului. Are o mulțime de fabrici. În Maența s'a născut la 1400 *Gutemberg* care a născocit tipografia.

Colonia are vre-o 500.000 locuitori, este un oraș foarte frumos și ● puternică cetate.

În el este marea fabrică în care s'a preparat apa mirositoare zisă «apă de Colonia».

În Colonia se află una din cele mai mari și frumoase biserici Germane, renumita *catedrală din Colonia*, a cărei construcție s'a terminat în 1881.

În orașele Germane ești izbit de curățenia ce domnește peste tot, pe străzi, în școli, cazărmi, hoteluri, restaurante, birturi, bucătării, privați. Acestea din urmă se află în o astfel de curățenie în cât rămâi uimit, mai ales când le potrivești cu cele dela noi, cu murdăria în care se găsește și se țin ale noastre.

Germanii sunt oameni îngrijiți, se îmbracă de obicei simplu, dar curat, se hrănește bine mâncând cam de 4 ori pe zi; cei mai mulți nu prea beau vin s'au rachiuri, ci mai mult apă și bere. Cuiniele lor sunt foarte curate, vasele îngrijite, bine spălate, în cât îți face plăcere, poftă de mâncare, numai intrând în ele.

Ei sunt voinici, cu fața plină de sănătate, cam domoli în firea lor, muncitori și cu răbdare, ceeace 'i-a și făcut să ieă înaintea altor nații în comerț și în meșteșuguri, la care să cere multă băgare de seamă și răbdare, în meșteșugul mecanicei, în învățământul medical ca acela ce se ocupă cu microbi, cu pricina boalelor. Nu vorbesc mai de loc în timpul muncii, ci și văd de treabă; când este neocupat îți vorbește de toate și e prietenos, nu te poți scăpa de vorba și dragostea lui. E cu ordine în muncă și în toate ale lui; funcționarul sau meseriașul, la vremea hotărâtă, când începe lucrul zilnic, va fi la slujbă fără întârziere, dar nici nu va stă peste ceasul cuvenit.

Le place să petreacă mai mult în familie, iubesc cântu și teatru; teatrele lor încep fix la ora anunțată, și de regulă după ce a început, numai dă voe ca să intre public până nu se termină actu. Ascult cu multă atenție, mai ales cântu, așa că în teatrele lor nu se aude nici o șoptă când cânt și joacă actorii.

În învățământ, după deslușirile pe care le am putut lua, sunt tari de tot.

Învățământul primar este înaintat, în cât în orașe nu există aproape nici un copil, care la etatea stabilită să nu urmeze la școală. I-am văzut în jocurile lor în orele de libertate cum alergau, se luptau chiar; cum se întorceau acasă în ordine pe stradă câte doi, doi, curat îmbrăcați.

Cu un alt prilej trecând prin *München* mare oraș tot în Germania, am vizitat și o școală primară, când m'am mirat mult văzând că băncile ca și catedra ereau albe, frumoase. Întrebând pentru ce le vopsește astfel mi s'a răspuns de către profesor că colorarea albă este mai vie, mai veselă decât cele închise, face o impresie plăcută copiilor, contribuind în acelaș timp a-i obișnui a fi curați.

În Maența mai ales, sunt școli anumite pentru copiii ce termin clasele primare și se apuc de meșteșuguri, lucrez prin fabrici, în prăvălii, etc. și după ce au isprăvit acele clase sunt îndatorăți a urmă și stăpânii lor obligați a-'i trimete la acele școli, pentru a nu uită ceeace a învățat, și în care școli li se dă și lămuriri folositoare cu privire la meșteșugul ce a îmbrățișat fiecare.

Pentru copii grei la vorbă, ca și pentru cei întârziati la minte, sunt școli speciale unde li se predă la cei dintâiu lecții de fo-

netică, de vorbire, iar la ceilalți lecțiuni potrivite pentru a le desvoltă mintea. Asemenea dispozițiuni sunt foarte potrivite pentru învățământ, căci cel peltic, ca și cel greoi la minte, învață a vorbi, a scrie și citi, fără a împedica pe alți colegi mai isteți la cuvânt și la judecată, fiind în acelaș timp feriți de glumele și porecele lor, care-i jenează, îi fac a se intimidă, a se crede umiliți și mai nenorociți, ca de fapt.

Copiii dar, care nu urmează cursul secundar, nu sunt părășiți. Ei obligați a urmă în școli anumite la care se duc cel puțin odată pe săptămână, urmând astfel până la intrarea în armată, unde învățatura merge încă alături cu disciplina și arta militară. Terminată armata sunt încă școlile de adulți, care-i așteaptă.

Germanii sunt oameni cu *credința în Dumnezeu*, religioși; am fost în catredala din Colonia ca și în alte biserici din orașele lor, în zilele de Duminică. Ei bine, erau pline de lume: bărbați femei, bătrâni, tineri, copii, care ascultau fără șoaptă și cu cea mai mare smerenie, sfânta leturghie. Când am văzut și aceasta, mi-am zis, nu se poate și nu se putea ca un popor cu asemenea însușiri să nu înainteze, să nu stea în fruntea națiilor. La noi Duminicile și sărbătorile, bisericile sunt în mare parte goale, pustii, ici și colea câte o bătrână rezemată de strană, câte un moșneag moțâind sau dormitând în jeț; dacă se vede și câte un tânăr sau tânără, doi sau trei, apoi ei numai gând la sfânta slujbă nu au, stau de vorbă, tăifăsuiesc despre alte afaceri, dacă nu de... poezii.

Germanii își *cultivă pământul* cu multă pricepere, în cât nu este o palmă de pământ, care să nu fie lucrată cu îngrijire. Și pentru a-și face cinevă o idee, este destul să faci drumul cu vaporul pe fluviu Rin, dela Maența la Colonia. Va vedeă în această cale, cum adevărate coaste și râpi, ale dealurilor care mărginesc albia fluviului, le-au împodobit cu vii și grădini. Iți faci cruce când vezi aceia ce au lucrat ei, și când te gândești ce jos suntem noi, care deși avem pământ destul de bun, totuși, adesea o-grăzile la mulți săteni rămân înțelenite, iar la alții vatra casei este coprinsă de burueni, de scaeți și mărăcini, de cucută și laur, bălării care le astupă sau caută să între pe ochiurile inchipuitorilor ferestre ce au căsuțele unor asemenea oameni leneși.

În drumul pomenit, pe Rin, am observat cum călători Germani după vapor petreceau și admirau ei singuri țara lor, cum cu toții, copii, femei și bărbați, cântau cu mândrie și însuflețire mai ales un cântec, un fel de «Deșteaptăte Române al nostru», îmi pare că-i zic ei «garda la Rin». Adică să alerge soldații să apere Rinul și deci țara. Să știe de altfel că pe albia acestei ape a fost locuri de nenumărate răsboaie și hărțueli între Germani și Franțuzi, mai ales pe timpul marelui împărat al Franței *Napoleon*.

Admiram cântecele și petrecerile lor, și judecam în mintea mea că și noi Românii ar trebui să fim mai cu inimă, mai plini de viață; să fim și noi mândri și încântați de țara noastră, pe care de altfel am păstrat-o și apărat-o de veacuri cu brațele și sângele nostru. Să fim deci mai înflăcărați când vorbim de ea, când cântăm «Innul Regal» sau un «Deșteaptăte Române», sau când povestim despre vre-un împărat din trecutul nostru ca Vlad-Țe-

peș, Mircea cel Bătrân, Mihai Viteazu, Ștefan cel Mare, etc., sau despre gloriosul, războinicul și înțeleptul nostru Rege *M. S. Carol I.*

Dela Colonie am trecut la *Haga* în Olanda.

Irimia Popescu

Medic Veterinar.

(Va urmă).

Jocuri de copii.

Baba oarba, variație.

Se stabilesc dela început anumite locuri după numărul copiilor cari iau parte la joc; apoi baba oarba e legată la ochi, apucată de umeri și plimbată dela un loc la altul, ca să uite pozițiunile locurilor unde se găsesc copii; iar în urmă e lăsată ca să-i caute. În timpul acesta, când baba oarba e ceva mai depărtată de unii, câte doi între ei, prin bună înțelegere își schimbă locurile. Când baba oarba a prins pe vre unul, îl pipăe și-i spune numele; sau:

Baba oarba, după ce a pus mâna pe vre unul, spune o propozițiune, iar copilul prins, trebuie să o repete, cu vocea schimbată (schimonosită) de trei ori; dacă a ghicit cine e, acela se face baba oarba.

Notă. Nu e permis jucătorilor a părăsi locul stabilit de ședere, când a venit baba oarba acolo.

Altă variație. În loc de a se destina locurile, copiii se prind cerc de mână, cântă și să învârtesc ca la horă împrejurul babei oarbe, care stă la mijloc.

Isprăvind o strofă sau un cântec, baba oarba pune mâna pe unul din ei, zice o propozițiune, cel prins trebuie să o repete cu vocea schimbată de trei ori și dacă a ghicit cine e, acela se face baba oarba, iar dacă nu, rămâne tot acela care a mai fost, se cântă și se joacă din nou.

Ciobanul, oile, câinii și lupii.

Toți câți iau parte la joc, — afară de cioban, — își pun într'un loc căciulele sau pălăriile, unele lângă altele, închipuind oile în târlă la stână.

Ciobanul stă în apropiere de oi, culcat: doarme....

Trei dintre copii se fac lupi. Ei stau la o distanță mai mare după un hotar stabilit mai înainte.

Ceilalți copii sunt câinii, din distanțe în distanțe unul de altul și nu prea mult depărtați de oi; —stau în genuchi cu capul ascuns între mâni, ce stau rezemate de pământ. Dorm...

Vin lupii... cari se abat tiptil... mai întâi spre câini se încerce, să vadă dacă au siguranță de pradă... Un lup la câțiva câini pe de o parte, alt lup pe altă parte, cellalt lup pe altă parte se apropie de câini.

Împreunând trei degete ale mânei drepte, lupul mișcă puțin părul câinelui, (din capul copilului, care face pe câinele).

Duce la nas degetele: Miroase.

Trece mai departe la un alt câine. Aceiaș scenă.

În timpul cât a trecut lupul dela un câine la altul, câinele de mai înainte, care a fost mirosit de lup, ridică puțin capul plecat, scoate un mic lătrat: *hem! hem!* sau: *ham! ham!*... dar răgușit, lătrat de câine care dormitează, care visează.

Aceleași scene se petrec și cu ceilalți lupi și câini, tot în acelaș timp.

După ce s'au asigurat de câini, lupii se apropie de oi. Aci le miroase una câte una, (căciulele sau pălăriile), le răscolesc, le aruncă în desordine.

Iea fiecare lup câte o oae și își arunc privirile apoi pe locul pe unde trebuie să fugă mai bine.

Fug.

Câinii se deșteaptă și în acelaș timp împreună cu ei și ciobanul:

— *Miu u, mă! lupul! săriți, mă! lupul! miu, mă!* iar câinii: *ham! ham!* sau *hem! hem!* și fug după lupi să-î prinză.

Lupului prins, i se iea oaea... și 'l aduce la stână, iar care a ajuns la locul de plecare, trecând peste hotar, adică la vizuina lui, nu mai poate fi fugarit de câini, iar de acolo lupul hănie: *hau u u! hau! hau! hau u u!*...

Ș'așa se isprăvește acest joc în ilaritatea și veselia copiilor.

Paul I. Pavlov.

Observația lui Păcală.

Se vorbește despre un biet chior.

— Cel puțin are norocul să se deștepte mai ușor ca tine și ca mine,—zice Păcală.

— De ce?

— Pentrucă n'are decât un ochiu de deschis.

CRONICA

CORPURILE LEGIUITOARE.

SENATUL.—*La 1 Martie* se face o propunere pentru modificarea unor părți a regulamentului senatului. D-l Ministru al justiției dă citire Mesagiului Regal în alăturare cu proiectul de lege pentru modificarea unor dispozițiuni din legea de organizare a Casației. Se votează recunoașteri.

La 2 Martie.—D-l G. G. Burchele își dezvoltă interpelarea privitoare la înțelesul expresiunii *sătean* în diferitele legi de împroprietărire dela 1864, 1879 și 1884, adică dacă în această expresiune se cuprind și femeile sau numai bărbații? D-sa cere să se facă o lege interpretativă în această privință. În urmă senatorii trec în secțiuni.

La 3 Martie.—D-l General Budișteanu, președintele Senatului, dă lămuriri asupra materiilor cari au determinat cererea modificării unor părți a regulamentului senatului. Iau parte la discuția aceasta d-nii senatori: N. Nicorescu și C. C. Arion, apoi se votează luarea în considerație a acestui proiect și se alege o comisiune compusă din 13 senatori cari va procedea la modificarea acestui regulament. În urmă ședința se ridică.

La 4 Martie.—Se lucrează în secțiuni.

La 5 Martie.—Se ia în discuție proiectul de lege pentru modificarea unor dispoziții din legea de exploatare a căilor ferate, care se ia în considerație, rămânând discuția pe articole în ședința viitoare.

La 6 Martie.—Se continuă discuția pe articole a legii căilor ferate care se votează cu 47 voturi din 52 votanți.

La 8 Martie.—Se ia în discuție reorganizarea curții de casație. Vorbesc d-nii P. Misir contra legii și Polizu Micșunești pentru lege. Discuția va urma în ședințele viitoare.

CAMERA.—*La 1 Martie* n'a ținut ședință.

La 2 Martie.—D-l Șt. C. Ioan raportor dă citire raportului și proiectului de lege pentru modificarea mai multor articole din legea asupra organizării centrale a Ministerului Instrucțiunii cum și a celorlalte administrații de vîndinte de el.

Prin acest proiect de lege, prin art. 4 devenit 3, Ministrul poate delega o parte din puteri nu numai secretarului general ci și inspectorilor generali și directorilor de servicii, făcându-se astfel o descentralizare folositore publicului și accelerându-se lucrările.

Învățământul particular s'a întrunit la un loc cu cel comercial și profesional, făcând o singură direcție. Serviciul statisticii împreună cu al statelor personale, formează un serviciu aparte.

În locul Cassei Artelor care se desființează, se înstitue un consiliu special. Se organizează serviciul de control al învățământului. Se prevede modul de recrutare al inspectorilor, li se asigură stabilitatea, li se acordă gradații, păstrându-se catredrele și drepturile câștigate, astfel în cât inspectoratul să devie o carieră. Suplinitorii inspectorilor vor primi pe viitor leafa întregă afară de gradație. Se mai aduc și câteva mici modificări în legea Cassei Școalelor și Cassei Bisericii, stabilind mai cu seamă raportul dintre aceste administrații și administrația centrală a Ministerului.

Discuțiunea asupra acestei legi s'a urmat și în ședințele dela 3, 4, 5, 6 și 8 Martie luând parte la discuție mai mulți domni deputați, cărora le-a răspuns d-l Spiru Haret, ministrul Instrucțiunii și d-l Ștefan Ioan raportorul legii și s'a votat cu mici modificări în ședința dela 8 Martie cu 53 voturi din 63 votanți.

La 3 Martie.—D-l Fleva anunță o interpelare relativă la cazul unui comisar de poliție menținut în serviciu deși are o carte de judecată contra sa. D-l N. Iorga cere să se puie la ordinea zilei o interpelare a d-sale adresată ministrului Instrucției.

D-l Poenaru Bordea își dezvoltă interpelarea adresată Ministrului Domeniilor cu privire la legea din 1887 prin care s'a instituit o comisiune să verifice lucrările de improprietări mai cu seamă ale insurăteilor.

Ii răspunde d-l Al. Constantinescu, Ministrul Domeniilor.

La 4 Martie.—D-l Micescu întreabă pe d-l Ministru al Instrucției dacă se va repara biserica Domnească din Curtea de Argeș unul din cele mai vechi monumente și dacă nu se pot întregi salariile institutorilor și profesoarelor școalelor secundare. Răspunde d-l Haret că în privința Bisericii dacă se va face vre-o repartizare de fonduri se va avea în vedere. În privința lefurilor regretă că din motive budgetare nu se poate reveni la lefurile dinaintea curbei. Deputații trec apoi în secțiune.

La 5 Martie.—D-l Spiru Haret citește mesagiul regal prin care se prelungeste sesiunea până la 31 Martie inclusiv. Se continuă discuția asupra legii instrucției pe articole.

Le 6 Martie.—D-l Fleva cere niște dosare și apoi să continue discuția pe articole a legii instrucției.

La 8 Martie.—După ce se votează legea instrucției se ia în discuțiune proiectul de lege votat de senat, relativ la *modificarea unor articole din legea de înaintări în armată.*

Vorbesc d-nii Petraru, Ion Th. Florescu, Take Ionescu și Al. Marghioloman, cărora le răspunde d-l general Crăiniceanu, ministrul de războiu.

Inmormânta-rea primarului Lueger.

Luni, 1 Martie s'a făcut cu o pompă strălucită și ne mai pomenită înmormântarea primarului Dr. Lueger, întreagă Viena, în frunte cu Impăratul a ținut să dea ultimul onor rămășițelor pământeste ale aceluia, care pria virtuțile și faptele sale mari și neîntrecute și-a făcut numele său neperitor.

Actul înmormântării s'a început la orele 11^{1/2}, a. m. la primăria din Viena capitala Austriei. După binecuvântarea rămășițelor pământeste de către prelatul Mord, și după un scurt discurs rostit de vice-primarul Dr. Neumayer, cortegiul impozant s'a pus în mișcare având în frunte 13 căruțe încărcate cu splendide cunune, între cari una, pe care erau așezate numai *coroanele Românilor*. În urma carului funebru, tras de 8 cai, mergeau președinții și membrii parlamentului și a casei seniorilor, toți primarii din Austria de jos, deputații din numeroase orașe ale monarhiei, un număr mare de ofițeri, etc. etc. În fața parlamentului, președintele deputaților, d. Pattai și vice-mareșalul Freudenthal, au rostit cuvântări de adio. La poarta catedralei sfântului Ștefan așteptă M. Sa Monarchul, iar în biserica splendid iluminată erau arhiducei, arhiducese și reprezentanții statelor străine, printre cari ambasadorul Germaniei, Spaniei și ministrul României, d. Mișu; nunțiul apostolic, monsiignorul Granito, întregul corp diplomatic, miniștrii comuni și austriaci, înalți funcționari, etc. După binecuvântare, M. Sa s'a înapoiat la Schoenbrunn; apoi cortegiul s'a îndreptat spre cimitirul central, unde s'au rostit cuvântări de vice-primarul Porzer în numele consiliului municipal, de fostul ministru Gessmann, în numele partidului creștin-social și de d. Vesely, în numele clubului cetățenilor.

Partea cea mai impozantă a cortegiului a format-o carul ce purtă coroanele Românilor. Carul eră splendid împodobit și încărcat cu coroane, având de-asupra coroana d-lui Mihail Cantacuzino. De toate părțile atârnau panglicile tricolore atrăgând atenția mulțimei. La dreapta și la stânga erau câte trei țărani veniți din Orăștie în costume naționale românești.

A doua zi cei 6 țărani români s'au prezentat la primărie pentru a mulțumi pentru buna primire, ce li s'a făcut. Țăranii noștri au fost primiți cu multă dragoste de vice-primarul Dr. Neumayer, care i-a reținut la prânz. La masa principală în frunte ședează Dr. Neumayer, iar la stânga și dreapta lui câte 2 țărani români. În decursul mesii vice-primarul a rostit o cuvântare frumoasă mulțumind țăranilor, că au venit din depărtare atât de mare să zică un rămas bun celui, care le-a fost întotdeauna prietin. Vice-primarului i-a răspuns țăranul Gheorghe Oprean, mulțumind Vienezilor pentru primirea prietenească. La despărțire li s'au oferit țăranilor noștri câte un medalion de aur cu relieful lui Lueger și un album cu vederi din Viena. Cu trenul de seară țăranii au plecat spre casă.

Pentru Dr. Karl Lueger.

Cetățenii Capitalei au făcut Duminică 7 curent, o pioasă și măreață procesiune pe străzi în amintirea doctorului Karl Lueger, regretatul primar al Vienei și mare filo-român.

Încă dela orele 8 jum. dimineața, lumea staționă în fața grădinei Sf. Gheorghe, în piața Sărindar, cum și pe străzile pe unde se știa că va trece măreața procesiune.

Pe la orele 9 încep să defileze cu steagurile lor cernite, toate societățile din București. corporațiile de meseriași și școlile.

După terminarea serviciului divin care a fost oficiat în Biserca Sf. Gheorghe Nou de preoții bisericii, pe la orele 11 dim., se formează impunătorul cortegiu de procesiune, în frunte cu autoritățile și reprezentanții presei, după cum urmează: muzica regimentului Mihai-Viteazul No. 6, intonând „Imnul primarului Vienei“ precum și diferite imnuri religioase de procesiune. Vin apoi societățile veteranilor, toate celelalte societăți și corporații cu steagurile lor înzăbrănite, liceele și școlile din Capitală, urmate de varurile cetățenilor.

Între ziduri de oameni, trece într'o liniște religioasă, neturburată decât de solemnitatea imnurilor intonata de muzica militară, măreața procesiune a Capitalei în amintirea fostului primar al Vienei.

Cortegiul înaintează încet pe strada Colței, apoi, pe bulevardele Elisabeta și Academiei, prin fața Senatului și a Universității și ajunge în parcul Sărindar, unde detașamente de gardiști și jandarmi sunt postate pentru menținerea ordinii.

Lume multă. Balcoanele cernite—și tot orașul a fost îndoliat—ferestrele caselor și străzile din împrejurimi erau înțesate de lumea pioasă și cortegiul înainta domol în liniștea-i impunătoare.

Autoritățile și persoanele marcante ale țării se așezară lângă estrada din mijlocul parcului Sărindar, îmbrăcată în crep de doliu.

După ce muzica militară intonează un imn religios, corul societății „Carmen“ așezat lângă tribună, psalmodiază imnul funebru „Ce e viața noastră“, al compozitorului Gh. Dima.

În aplauzele frenetice ale mulțimei, se urcă la tribună d-l Barbu Delavrancea, care rostește un discurs plin de un nobil avânt patriotic. D-sa începe spunând că nu sunt îngăduite de Constituțiune intrunirile pe străzi și sub cerul liber dar, după povața Mântuitorului, rugăciunile pentru morți sunt iertate ori unde. Ați început—urmează oratorul—rugăciunile în templu și le sfârșiți sub frumusețea cer al României.

Sunteți aci adunați, într'o negură de capete, nu ca să luptați unii împotriva altora, ci ca să vărsați aceleași lacrimi de durere pentru acelașom mare, doctorul Karl Lueger. Toți luptătorii au depus armele și s'au întrunit aci, la o slujbă de vecinică pomenire a lui Karl Lueger. În 1892, când românii de peste Carpați, hotărâți să-și spună durerile seculare, au întocmit Memorandumul, pe care o delegație de 300 l-a dus la Viena, reprezentanții lor na-

ționali, boeri și țărani, intră în cetatea Vienei. Dualismul austriac a împedat ca românii să se bucure de o primire oficială. Atunci consilierul comunal Karl Lueger propune ca românii să fie primiți oficial, susținând drepturile românilor cu atâta foc în cât el ne apare ca un erou legendar, ca un iluminat imprejurul căreia palpitaau sufletele milioanei de români. Când autorii Memorandului au fost osândiți și trimiși în temniță, Lueger interpelă guvernul austriac spunând că este în interesul Austriei pacea cu toți românii. Lueger și-a făcut un rău cu care și-a însușit puterile.

La 1895 e ales primar, contra voinței guvernului din Viena, dar când a fost ales pentru a treia oară, guvernul a fost nevoit să-l proclame ca primar al Vienei. Carol Lueger a susținut cauza românilor în Viena, amintindu-și de 1848, când românii se sculară, în mase uriașe, din munți, din câmpii, din văi și dealuri, sporind puterea domnitoare a Casei de Habsburg.

Lueger a cunoscut istoria românilor de peste Carpați, a cunoscut jocurile lor, limba în care și-au cântat durerile și și-au grăit iubirile și astfel mândria germană s'a înfrățit cu mândria latină, urmașii teutonilor cu urmașii mândrilor legionari romani. Carpații nu există ca chestie de rasă. Același limbă, aceleași cântece, aceleași obiceiuri. Carpații nu pot despărți o limbă și un neam sortit iubirei. Carpații există. Carpații nu există, Carpații au existat, Carpații n'au existat. Carol Lueger a luat parte la jubileul de 40 ani de domnie a Regelui Carol I și a toastat pentru Rege și pentru poporul Lui, pentru înțelepciunea și pentru energia țarei. Aduceți vă acum aminte de cântarea simplă că limba noastră nici morți nu o vom da.

Sunt 12 milioane de români gata să moară înainte de a pieri limba lor, limba aceasta în care își cântă bucuriile și iubirea, sau își spun durerile și ura, or își iau rămas bun dela căminul părintesc. Acest marc vienez a fost și va fi un mare român. De aceea li aducem omagii de pietate acestui scump mort al Vienei, scump mort al celor 12 milioane de români. Fostul primar al Capitalei a avut buna inspirație de a da unei străzi numele lui Carol Lueger care, împreună cu Jules Michelet și Edgard Quinet, sunt acea trinitate care dovedește că latinii și germanii știu ce misiune avem de îndeplinit și știu că ne-o vom îndeplini.

Chemăm cu toată emoțiunea, chemăm spiritul A-tot-puternicului să odihnească sufletul lui Lueger în pace. În panteonul amintirilor noastre etern va stă numele lui Carol Lueger, alături de cetățenii francezi și italieni, pe cari poporul român i-a declarat ca cetățeni de onoare. Urmașii urmașilor noștri vor spune Vienei că știm pe cine să iubim și pe cine să urâm, pentru că demnitatea ne spune pe cine să iubim.

Orcât va onora Viena pe Carol Lueger, aci va fi ridicat, în sufletele noastre, eternul lui monument.

La orele 12 solemnitatea se încheie în cântecele muzicii militare.

Informațiuni.

Ministerul de războiu a dispus că nu se vor mai primi și nici luă în considerațiune, nici o cerere sau reclamațiune scrisă, care nu va fi fost adresată mai întâi autorităților militare (Comandamentelor) respective cum este stabilit prin I. D. N. 3.240 din 1 Decembrie 1909 și prin Deciziunea Ministerială No. 590 din 22 Decembrie 1909.

Numai în cazul când autoritățile militare în drept nu vor fi putut rezolvi cererea sau reclamațiunea făcută, sau că acel interesat se crede nedreptățit prin rezoluțiunea dată, atunci cererea sau reclamațiunea va putea fi adresată Ministerului; ea va fi însă însoțită de rezoluțiunea scrisă dată de autoritatea militară în drept.

După Deciziunea Ministerială de mai sus, se vor adresa:

Pentru mutări de soldați și grade inferioare la Comandanții de Divizii sau de corp de armată.

Pentru reclamațiuni de orice fel contra ofițerilor sau trupei în activitate, la Comandantul unității respective.

Pentru orice alte cereri la Comandanții de regimente, de batalioane sau la șefii de servicii.

Pentru chestiunile privitoare la recrutare la Comandanții de Cercuri de recrutare.

Autoritățile civile, polițienesti și administrative, cu deosebire de comunele rurale, sunt rugate a da cea mai mare publicitate prezentei înștiințări prin afișarea ei în localurile publice și prin explicațiuni verbale date celor ce nu știu ceti.

Autoritățile militare sunt obligate a rezolvă în scris cererile și reclamațiunile adresate lor, sau a le trimite spre rezolvare celor în drept comunicând rezultatul celor interesați.

¶ Ministerul de finanțe a început să pue în circulație noile monede de argint în valoare de 2 lei. Deja s'au distribuit atât la Cameră cât și la Senat un mare număr de aceste monede.

Bibliografie.

¶ Din «Biblioteca pentru toți» a apărut: «*Povești Răzlețe*», de Em. Grigorovitză.

De vânzare la toate librăriile din țară.

Prețul 60 bani.

A V I Z

Primum scrisori și cărți poștale prin care suntem întrebați de posedăm colecții vechi din revistă. Facem cunoscut că posedăm încă un număr restrâns de colecții pe care le vindem cu următoarele prețuri:

Colecții broșate . . . anul I lei 5,50.

» » » » » II » 5,50.

» *veline în fascicole* » III » 8,—

» *legate în pânză* » IV » 6,50.

» » » » » V » 6,50.

» » » » » VI » 6,50.

» » » » » VII » 6,50.

» *în fascicule așa cum au apărut anii VIII, IX, X, XI și XII a 5 lei fiecare an.*

De asemenea posedăm colecții broșate pe 3 luni din diversi ani a lei 1.50 colecția, pe 6 luni deversși ani a lei 3 colecția și pe 6 luni anul I legate a 4 lei colecția.

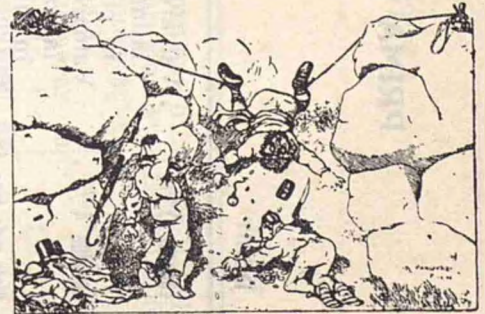
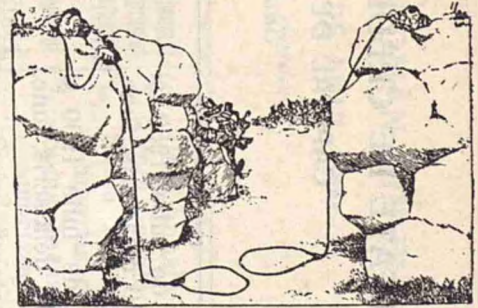
In aceste prețuri intră și transportul care ne privește pe noi.

ADMINISTRAȚIA.

PAGINA GLUMEATĂ

HOTUL PEDEPSIT

— Poveste fără cuvinte —

PRIMA SOCIETATE DE CREDIT FUN

CAPITAL DE REVIRI

Sau cont de

DEBIT

Cupoane 5% . . . Valoarea cup. de Iulie 1909 și Ianuarie 1910 dela scris. func. în circulație	15.511.947	50
Cupoane 4% . . . Valoarea cup. de Iulie 1909 și Ianuarie 1910 dela scris. func. în circulație	1.002.488	—
Plata scris. func. 5% . Val. scris. func. eșite la sorti la trag. 55 și 56	3.260.900	—
Plata scris. func. 4% . Val. scris. func. eșite la sorti la trag. 20 și 21	279.200	—
Raportamente Suma plătită	314.981	75
Cheltueli generale	18.022	51
Furnituri de cancelarie	2.645	75
Imprimare și registre	7.672	70
Imprimatul scrisurilor funciare	2.997	80
Indemnizări de deplasare	277	05
Încălzit și iluminat	9.539	48
Mărci de prezentă	23.680	—
Postă și telegraf	2.216	61
Publicațiuni	8.685	—
Gratificațiuni	26.748	—
Indemnizarea cassierului	1.200	—
Întreținerea localului societății	1.969	10
Întreținerea mobilierului	1.717	20
Paragraf extraordinar	4.882	—
Ajutor societăților de binefacere	12.000	—
Cheltueli de material și personal	6.268	—
Recompensa d-lui D. A. Sturdza	20.000	—
Fondul pensiunilor	30.000	—
Dobânzi convenite capitalului de rezervă	261.810	—
Biblioteca	4.699	05
Localul societății	14.000	—
Mobilier	3.705	—
9% dividend proprietarilor	408.974	10
10% membrilor din consiliu	53.663	78
De reportat pentru anii viitorii	74.000	—
	21.370.890	38

Președintele consiliului de administrație, B. M. MISSIR.

CIAR ROMÂN DIN BUCUREȘTI

MENT PE ANUL 1909

profit și pierdere

CREDIT

Anuit. împrumut . . . Rata anuală dela împrumut. 5%	18.376.971	12
Anuit. împrumut . . . Rata anuală dela împrumut. 4%	1.307.078	57
Sting. împrumut. 5% . Suma încasată în numerar ca amortizare anticipată	6.397	89
Sting. împrumut. 4% . Suma încasată în numerar ca amortizare anticipată	1.672	06
Rețineri extraordinare . Suma încasată ca cheltueli de administrație dela împrumut. realizate în cursul anului	4.682	30
Cupon suplimentar . . Val. cup. semestrial dela impr. realizate în cursul anului	719.012	50
Capital social Val. cup. dela scris. funciare 5% și 4% ce aparțin acestui fond.	411.995	72
Cupoane 5% 4% . . Valoarea cup. perimate în cursul anului	3.434	50
Plata scris. func. 5% . Val. scrisur. func. perimate în cursul anului	3.157	50
Brejnița propr. societății. Procente cuprinse în rata sem. I și II a moșiei	217	74
Dobânzi anuit. întârz. . Dobânzi percepute la ratele plă- tite cu întârziere	524.639	02
Dividentul proprietarilor. cari se perimă	2.037	84
Surdila Stravolca . . Beneficiul rezultat din vânzarea moșiei	9.593	62
	21.370.890	62

Director, C. I. Brătianu,

Șeful serviciului contabilității, Ion Nicolescu,

„S T E A U A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin doi lei pe an, iar pentru învățatori, preoți rurali și săteni, de cel puțin un leu pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'în âiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Membru al Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Somănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Bănu, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membrii:* Petre Gârboviceanu, *Administrator al Casei Sibișericii Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *fost Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *fost administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Pompillu Ellade, *profesor universitar*. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membrii înscrși și cotizațiunii plătițe (urmare).

Schiller Friedrich (Iași, str. Ștefan cel mare), 2 lei; El. Porusanu, (Iași, str. Locot-colonel Lascăr), 2 lei; Maria Tulbure (Iași, str. Locot.col. Lascăr), 2 lei; Hənrrhytomann (sc. b. 5, Iași), 2 lei; Elena I. Silvestru (str. șc. de arte, Iași), 2 lei; Rozina Ciornei (sc. b. 5, Iași), 2 lei; E. Conta (șc. Elena Doamna, Iași), 2 lei; Iulia Motaș (str. Sf. Teodor, Iași), 2 lei; Helviza Constantinescu (str. Păcurari, Iași), 2 lei; Calypso Tănăsescu (str. Sărărie, Iași), 2 lei; M. A. Coroi (str. Sărărie, Iași), 2 lei; Cleopatra D. Popescu (str. Păcurari, Iași), 2 lei; Ana Mătăsaru (str. Păcurari, Iași), 2 lei; Maria Guțu (str. Speranța, Iași), 2 lei; Margareta Kessim (str. Primărie, Iași), 2 lei; Ioan Petrov (st. Nicolina, Iași), 2 lei; Aristia V. Botez (str. Nicolina, Iași), 2 lei; Lucia C. Vasiliu (str. sf. Andrei, Iași), 2 lei; M. Pastia (str. Păcurari, Iași), 3 lei; Maior C. Lupășcu (str. Păcurari, Iași), 5 lei; Crupenski (Iași), 10 lei; Moțit (Armeană, Iași), 2 lei; G. Savescu (Bortoi, Iași), 2 lei; N. Gane (str. Gane, Iași), 5 lei; P. Firulescu (str. Unirii, Iași), 6 lei; Araclide (sf. Vava, Iași), 2 lei; Chr. Gheorghiu (Cuza-Vodă, Iași), 3 lei; S. Brusturelu (Sărăriei, Iași), 5 lei; A. Ioachim (M-reă Bistrița), 2 lei; N. V. Cutu (Negrești-Dobreni), 2 lei; G. I. Lipu (Piatra N.), 2 lei; G. Bălăceanu (Gura-Motrului), 2 lei; Maria G. Bălăceanu (Gura-Motrului), 1 leu; Ilie S. Ciortea (Gura-Motrului), 1 leu; Ion C. Șerbănescu (Gura-Motrului), 1 leu; V. Bălăceanu (învăț. Socoloști), 1 leu; C. Briceag (învăț. Stângăceana), 1 leu; M. Vlădulescu (învăț. Bărlogeni), 1 leu; M. Pretorian (învăț. Butoști), 1 leu; N. Crăciunescu (învăț. Pluta-Tânțariu), 1 leu; C. D. Sănduțu (învăț. Rocșoreni), 1 leu; I. Stoichițescu (învăț. Plopilor), 1 leu; C. Cernăianu (învăț. Cernaia), 1 leu; St. Brebenariu (înv. Menții-din-dos), 1 leu.

(Va urmă în numărul viitor).